

ПРОДУКТИВНІСТЬ ГІБРИДІВ КУКУРУДЗИ ЗАЛЕЖНО ВІД МІКРОДОБРІВ В УМОВАХ ЗРОШЕННЯ ПІВДНЯ УКРАЇНИ

Сова Р.С.

Інститут зрошувального землеробства НААН (м. Херсон)

Мета наших досліджень полягає у науковому обґрунтуванні впливу застосування комплексних рідких мікродобрив на продуктивність кукурудзи на зерно й показники якості нових гібридів. Дослідження проводяться в зоні дії Інгулецької зрошуваної системи на темно-каштановому середньо-суглинковому ґрунті при глибокому рівні залягання ґрунтових вод.

Сівбу гібридів кукурудзи проводили у 1 декаді травня при температурі ґрунту 12–14⁰С на глибині посіву. Мікродобрива застосовували шляхом обробки насіння перед висівом та в період вегетації культури підживлення у фазу 7–8 листків.

Застосування мікродобрив на посівах кукурудзи позитивно впливає на ріст та розвиток рослин і, як наслідок, на формування врожаю. Так, не залежно від скоростиглості гібридів, мікродобрива збільшували врожайність гібридів кукурудзи на 0,39–1,20 т/га з приростом урожайності 3,95–12,50%. Це пояснюється тим, що рослини були повністю або частково забезпечені необхідними мікроелементами та речовинами, які стимулюють ріст рослини, з їх розподілом протягом вегетації культури, особливо в критичні періоди розвитку рослин.

Урожайність зерна кукурудзи в умовах зрошення без обробки препаратами коливалася в межах скоростиглості гібридів 8,13–10,63 т/га.

Результати досліджень показали, що більшою стабільністю прояву врожайності, як фактичної, так і потенційної, в умовах зрошення характеризуються гібриди середньостиглої та середньопізньої групи. Рівень падіння урожайності залежно від генотипу був мінімальним у досліджуваних гібридів ФАО 380–400. Це свідчить про те, що середньостиглі та середньопізні гібриди кукурудзи в умовах зрошення та стабільністю прояву високої врожайності мають певні переваги над скоростиглими гібридами.

Найбільшу врожайність в умовах зрошення – 11,5 т/га сформував середньопізній гібрид Чонгар при застосуванні мікродобрива «Органік-баланс» – обробка насіння та підживлення у фазу 7–8 листків кукурудзи, що на 1,2 т/га більше від контролю. Така ж закономірність спостерігалась і в інших гібридів, прибавка врожаю від цієї обробки, в середньому по гібридам, склала 0,90–1,20 т/га. Слід зазначити, що найбільш відчутна реакція від застосування мікродобрив, в умовах зрошення виявились у середньостиглого гібриду Інгульський та середньопізній гібрид Чонгар.

Таким чином, на основі проведених експериментальних досліджень можна зробити висновок: у технологічному процесі вирощування гібридів кукурудзи різних груп стиглості при використанні зрошення та застосуванні мікродобрив дозволило збільшити рівень врожайності, в порівнянні з варіантами без обробки препаратами у середньоранніх гібридів Скадовський

(ФАО 290) на 0,39–0,80 т/га та ДН Галатея (ФАО 290) на – 0,41–1,03 т/га; середньостиглих гібридів Інгульський (ФАО 350) на 0,47–1,18 т/га та ДН Деметра (ФАО 360) на 0,43–1,05 т/га; середньопізніх гібридів ДН Берека (ФАО 420) на 0,42–1,10 т/га та Чонгар (ФАО 420) на 0,42–1,20 т/га, що дозволяє рекомендувати дані елементи для удосконалення технології вирощування зерна кукурудзи в умовах зрошення.

ПРОБЛЕМИ ОХОРОНИ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ

Столярчук Н.М.

ННЦ «Інститут аграрної економіки» (м. Київ)

Теперішній досвід України, міжнародний досвід та досвід колишнього Радянського Союзу свідчить про те, що ефективний розвиток економіки не можливий без своєчасного та ефективного захисту інноваційних розробок. Відтак кожна держава повинна докласти чимало зусиль для побудови надійного інституційного базису у сфері патентування.

У таких країнах, як США та Японія, яких вважають світовими лідерами у сфері розвитку інтелектуальної власності та винахідництва, державні органи і насамперед патентні відомства як органи виконавчої влади відіграють надзвичайно велику роль у спрямуванні та поліпшенні ефективності винахідництва.

З розпадом СРСР та переходу пострадянських країн на ринкові засади економіки постала необхідність в утворенні нових принципів захисту об'єктів інтелектуальної власності. Вийшло так, що стара система перестала функціонувати, а нову своєчасно не створили, що призвело до занепаду винахідницької діяльності. Одна з головних причин такого становища полягала в тому, що держава звертала недостатньо уваги на такий важливий і складний процес.

У Радянському Союзі права на об'єкти інтелектуальної власності належали державі, яка намагалась отримати вигоду від їх використання шляхом надання ліцензій як на своїй території, так і за кордоном. Функціонував державний механізм, який забезпечував іноземне патентування винаходів, здійснення маркетингу та продаж ліцензій. Функціонували патентні служби, які сприяли розробці нових технологій та техніки.

Нині українські винахідники та виробники намагаються переосмислити всю стратегію захисту технологій, що їм належать. Вибірковий аналіз 80 українських технологій, запропонованих для продажу за кордон, свідчить, що 75% їх практично неможливо продати, оскільки на момент їх пропозиції для продажу на них вже були українські патенти, а тому патентування за кордоном не можливе.

Отже, в сучасних ринкових умовах держава не несе перед авторами винаходів і патентовласниками жодних зобов'язань за долю винаходів. Якщо людина хоче, аби інтелектуальна власність приносила прибуток вона має не